

Trailer Park

TANZMAINZ / MORITZ OSTRUSCHNJAK

Zoals online, maar dan in het echt

Mia Vaerman
Gezien op 24 november 2026
La Rose des Vents Villeneuve d'Ascq
in het kader van Next Festival

Choreograaf Moritz Ostruschnjak krijgt met ‘Trailer Park’ een zaal vol pubers zestig minuten lang muisstil. Met negen dansers van het mainz tanztheater plukte hij bewegingstaal van het internet - rechtstreeks uit de leefwereld van de tieners - en monteerde die tot een aanhoudende stroom van beelden in hypertempo. Zoals je dat online ervaart, maar dan hier in het echt, op het podium bij elkaar gedanst. De soundtrack dendert mee.

27 NOVEMBER 2026

Ik zit pal in het midden van de zaal in La Rose des Vents, een cultuurcentrum in Villenueve d’Asq vlakbij Lille in Frankrijk. Elk jaar strijkt Het Next Festival vanuit Kortrijk hier neer met een paar voorstellingen, ‘Trailer Park’ is er een van. Links van me een koppel ouderen, verder een tribune vol tieners. Achter mij zucht er een dat het zeker een saaie boel wordt (‘Ca va être chiant!’) et dat ie zo in slaap valt. Wacht maar, denk ik. Ik las over de hypnotizerend energieke dansvoorstelling en verkneukel me al op de reacties.

Live Swipe

De Duitser Moritz Ostruschnjak (1982) komt zelf uit de hiphopscène als graffitispuiter. Via breakdance stapt hij op z’n achtiende over naar de hedendaagse dans. Die studeert hij eerst in München en erna in Lausanne bij Maurice Béjart. Hij danst bij verschillende internationale gezelschappen zoals Ultima Vez (Wim Vandekeybus, Brussel), Sasha Waltz & Guests (Berlijn) en Peeping Tom (Franck Chartier, Brussel). In 2013 start hij als onafhankelijk choreograaf in München.

In Ostruschnjaks voorstellingen *swipe* je door een grote verscheidenheid aan onderwerpen en video’s.

In zijn voorstellingen onderzoekt Ostruschnjak de impact van digitalisering, sociale media en populaire beeldcultuur op onze fysieke en sociale ervaring. Hij vertrekt vanuit online beelden die hij via een *cut-and-paste* methode omzet naar een mix van bewegingsmateriaal. Die aanpak gebruikt hij sinds 2016. Hij combineert dans, video, muziek met nog tal van andere culturele referenties. Het idee is om de dramaturgie van sociale media na te bootsen: in zijn voorstellingen *swipe* je door een grote verscheidenheid aan onderwerpen en video's.

'Trailor Park' ging in première in november 2023 in het Staatstheater Mainz, maar toert nu pas buiten Duitsland. Het valt op hoe goed de hele ploeg ondertusen is ingespeeld. Het tempo ligt extreem hoog: de dansers verspringen continu van gebaar, mimiek, dansstijl, formaties. Ze goochelen tussen solo's, dueten en groepschoreografieën - perfect synchroon uitgevoerd. We zien alle stijlen, van klassiek ballet tot Beierse volksdans, boksen en virale TikTok-dansjes. Alles direct van het net gedownload.

Gave kostuums, eclectische soundtrack

Aan de zijkant links en rechts van het podium staan kleurige blikjes drank, verder is de bühne groot, zwart en leeg. Geen scherm met beelden, wel een strak uitgetekend lichtplan. De acht lichtbakken vooraan zorgen voor een wat rauwe atmosfeer. Later komt er meer iets van een lichtshow met spots bij. Het zijn vooral de gave kleren van kostuumontwerper Daniela Bendini, Ustroschnjaks partner, die het beeld bepalen: stoer, met losse skatebroeken of leren shorts, en met shirts waarop grote merknamen staan. De negen dansers dragen ook echt *supercoole* sneakers. Drie van hen zijn helemaal in zwart/rood uitgedost. Dat valt pas op als ze naast elkaar komen te staan. Zo'n details werden uitstekend doordacht.

Eén grote orkestratie van energie en emotie is het.

De soundtrack speelt natuurlijk ook een belangrijke rol, met electronische nummers, smachtende popliedjes, metal, maar tussendoor ook met frêle harp (het jonge publiek schrikt meteen weer even op) en een oude balade. Naar het einde toe komt er dan weer de meest slijmerige countrymuziek uit de boxen. Ook voor zijn muziek steunt de choreograaf al jaren op dezelfde vaste medewerker:Jonas Friedlich - zelf dj en producer met passie voor experimentele elektronische muziek. Hij brengt liefst geluidswerelden samen die op het eerste gezicht weinig met elkaar gemeen hebben. Nadat de dansersbende twee van hen secuur bovenop de blikjes installeert (ook daar spanning: wat halen ze nu uit?) zingen de twee een zoetgevoiced nummertje. A cappella. Als ze allemaal samen ''So long, farewell, auf Wiedersehen, goodbye" gaan lippen *('The Sound of Music', 1959 - elke generatie, van overal ter wereld kent dat) halen we bijna de zakdoeken boven.* Eén grote orkestratie van energie en emotie is het.

Jongeren eerst

Alles lijkt afgestemd op het jeugdige publiek. Oneindig veel verschillende gebaren en bewegingen wisselen af met uiteenlopende expressieve mimieken. De gebaren en emoji's herkennen de jongeren meteen als de hunne. Tussen de vlugge *streetmoves* door showen dansers even een split-alsof-dat-vanzelf gaat. Op dat moment besef je dat de bende niet zomaar uit de hiphop-scène van de straat werd geplukt.

Het applaus was vol enthousiasme en dankbaarheid, omdat jongeren zich hier

gerepresenteerd voelden.

Zo verbluffend is de performance dat ik me even afvraag of het niet al te afgelikt is. Is perfectie goed in kunst? Wordt het dan niet louter *virtuose techniek?* Maar Ostruschnjak heeft meer dan blind kopiëren voor ogen. Hij wil de online wereld opnieuw in een offline omgeving neerzetten. Zijn choreografische montage weerspiegelt zo hoe we vandaag de wereld waarnemen: fragmentarisch, associatief en in een hyper tempo. De choreograaf omschrijft het zelf als overspoeld, overweldigd worden door een vloedgolf aan indrukken. 24/7.

Toch stap ik de zaal uit met een positief gevoel om zoveel kleurrijke diversiteit en culturele rijkdom. Fenomenaal wat een rijk bewegingsarchief het internet heeft opgeslagen. Er gaat heel veel energie vanuit. En ja: jonge mensen komen daar wel mee weg. Achter mij hoorde ik niemand snurken, en het applaus was niet beleefd/verplicht. Juist vol enthousiasme en dankbaarheid, denk ik, omdat jongeren zich hier gerepresenteerd voelden.